

30. ЗА ПРАВДЪ ТЪ.

1. Обычамъ да мислиж сички тѣ человекы добры и честны, до гдѣ не познаиж че не сж таквизи: зацо съ зло-вѣрие то ставжтъ лоши, и съвсѣмъ да не сж.

2. Но трѣба да съмъ къмъ себеси праведенъ, и безъ нуждъ да се не увѣрявамъ нѣкому, преди да го познаиж добрѣ.

3. Оставямъ на сѣки свое то, и давамъ на сѣки що му съмъ длженъ: зацо то това е неизбѣжна нуждъ на онья, кой то иска да живѣе миренъ.

4. Не смѣиж никога да зема нѣщо отъ нѣкого, ако той не го ми даде: юще бѣгамъ и отъ крышнояденъето: за-що и то е, зло като кражба та.

5. Щото съмъ дарилъ не го искамъ пакъ, и щото съмъ се обрѣклъ, вардиж го: и ако ли не, се казвамъ невѣренъ.

6. Кога нѣкой ми заемни нѣщо, за да го употребиж, или ми го даде да го увардиж, трѣба да го повжриж не-вредимо и на потрѣбно то му време.

7. Ако отъ невниманъе се случи да направиж повре-дъ на нѣкого, трѣба да му иж заплатиж, кога то можж: зацото необычамъ да съмъ вредителенъ на человекъ а.

8. Нещъ никога да одариж нѣкого, или другъ вредъ да направиж на тѣло то му: зацо тази вредъ неможж да заплатиж, и така оставамъ въ сичкій а си животъ лошъ длжжникъ.

9. Кога глѣдамъ человекъ неученъ или простъ, не го презирамъ, нито му се подигравамъ, но мислѣ, че и азъ съмъ былъ нѣкого неученъ.

10. Кога намѣриж вардиж го, до гдѣ се научъ, кой го е загубилъ, и го повржшамъ честно.

11. Не презирамъ нито сиромашъ а, нито простоoble-